

MAGDALÉNA ČERVINKOVÁ

ZLOČIN
V DOBĚ
PANDEMIE

● — pointa

Zločin v době pandemie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Magdaléna Červinková

Zločin v době pandemie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MAGDALÉNA ČERVINKOVÁ

**ZLOČIN
V DOBĚ
PANDEMIE**

MAGDALÉNA ČERVINKOVÁ

**ZLOČIN
V DOBĚ
PANDEMIE**

● ■ pointa

Copyright © Magdaléna Červinková, 2021
Obálka © Romana Indrová Semelková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7650-449-3
ISBN e-knihy 978-80-7650-622-0 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7650-623-7 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7650-621-3 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Velmi děkuji všem přispěvatelům, kteří se nebáli vložit své peníze do knihy již několik měsíců před jejím vydáním. Bez vaší podpory, a to nejen finanční, by má kniha nevyšla.

Mimo oficiální informace, podkreslující zachycené období, jsou postavy i situace v knize zcela dílem autorčiny fantazie a podobnost s reálnými osobami či událostmi je čistě náhodná.

PROLOG

Pátek, 16. srpna 2019

„Do prdele, děláš si ze mě srandu?“ Bernard Douba, který svůj příchod umocnil hlasitým přibouchnutím dveří, prošel do své kanceláře, aniž by věnoval pohled sekretářce sedící za pracovním stolem v předpokoji. „Tak pokud bych to od tebe nepotřeboval nutně, tak ti ty vole ani nevolám.“

Sylvie Trsková pracovala u poslance Douby již přes pět let, takže věděla, že se její šéf po ukončení hovoru opět uklidní.

„Hele, vole, věc se má tak, loni jsi potřeboval s něčím helfnout ty a já taky nehledal důvody, proč ti kurva nevyhovět, tak si laskavě přestaň vymýšlet a prostě to udělej. Nasrat mě snad nechceš, ne?“ a hovor ukončil, aniž by čekal na odpověď. „Kretén jeden!“ vztekle odhodil mobil na stůl.

Sylvie se zhluboka nadechla a vešla do místnosti, kde si Bernard právě naléval dvojitého panáka whisky. „Á, Sylvie. Aspoň, že vy mi problémy neděláte.“

„Dobrý den, pane poslanče. Já...“

„Vám to dneska sluší. Nové šaty, že? Ale moc smutné, nezdá se Vám?“ Bernard, posadiv se k masivnímu psacímu stolu, přešel zkoumavým pohledem siluetu Sylvie v tmavě modrých šatech a svou pozornost přeměroval ke skleničce s alkoholem.

„Smutné? Myslíte, že jsou moc tmavé?“ zachytila svou postavu v zrcadle Sylvie.

„Cože? Říkala jste něco?“ Bernard se podíval na sekretářku.

„Já jen... Omlouvám se. V salonku na vás čeká návštěva, pane poslanče.“

„Návštěva? V pátek? Kdo to sakra zase otravuje? Nemůžete to vyřídit sama? Potřebuju si ještě zavolat, než odjedu domů a na nějaké neohlášené návštěvy nemám čas! A po hovoru s tím debilem ani náladu!“

„Jistě pane poslanče, to nebude problém. Slečna Žárovická vám přinesla zapůjčenou knihu, ale tu může samozřejmě předat i mě,“ dodala urychleně Sylvie, vycítivši možnost zbavit se pro ni tak nesympatické, vlezlé dámské návštěvy.

„Cože? Monika? Slečna Monika? To vyřídím sám. Sylvie, uveďte ji do salónku a přineste nám tam dvě kávy,“ Bernard si sundal sako, kravatu a začal si rozepínat košili, když si uvědomil, že sekretářka pořád stojí na místě. „Copak? Něčemu jste nerozuměla?“

„Ne. Totiž ano. Samozřejmě jsem rozuměla.“

„To je dobře. Jo a vy už pak můžete jít pro dnešek domů,“ dodal za odcházející Sylvii, zapínajíc si knoflíky košile. „Sylvie, počkejte!“

„Ano, pane poslanče?“

„Hoďte ji cestou domů do čistírny,“ ukázal na košili, pohozenou na zem.

„Jistě,“ Sylvie zvedla propocenou košili a cestou ke svému stolu, kde ji složila do papírové tašky, potlačila chuť si k ní přičichnout. „Můžete jít se mnou. Pan poslanec Douba Vás přijme, i když jste přišla neohlášeně. Tady si sedněte a počkejte,“ stroze rozkázala nervózní slečně, aniž by jí věnovala pohled. Monika Žárovická, zaskočená nepřátelským odměřeným chováním sekretářky, se bez řečí nesměle usadila do volného křesla.

„Slečno Moniko, to jste mi udělala při pátku radost, že jste se na mě přišla podívat,“ pronesl sebejistým hlasem vcházející Bernard.

„Dobrý den, pane poslanče. Omlouvám, se, že jsem přišla bez ohlášení. Přinesla jsem Vám jen vrátit vaši knihu,“ vstala, s úctou oběma rukama uchopila starou knihu vázanou v kůži a podávala ji Bernardovi.

„Děkuji. Ale neříkejte mi, že jste ji četla. To bych vám nevěřil.“

„Ano, přečetla. Já...“

„Á, káva,“ přerušil ji Bernard. „Doufám, že si ji se mnou vypijete.“

„Ano, jistě, děkuji,“ Monika šálek silné kávy nedokázala odmítnout, přestože dnes již svou denní dávku vypila.

„Kdepak jsme to přestali. To víte, v přítomnosti krásných žen má pozornost rapidně klesá.“

„U knížky, že jsem ji přečetla.“

„Pravda. Copak na ni říkáte, Moniko?“

„Báječná knížka. Je v ní spousta zajímavých myšlenek,“ pronesla Monika s nepředstíraným zájmem.

„Tak to jste vážně dobrá. Takže nejen krásná, ale i chytrá? Nebezpečná kombinace!“ obdivně ji přejel pohledem a ledabyle dodal: „To já jsem ji jen prolístoval. Na mě byla moc těžká. Textem i vazbou. Pokud se vám tolik líbila, mám ještě druhý díl.“

„Opravdu? Moc ráda bych si ho půjčila. Mám teď víc času, než mi začne semestr.“

Bernard dlouze pohlédl na Moniku a vycítil svou jedinečnou šanci. Tato důvěřivá dívka, studentka Fakulty mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické, se kterou se seznámil, když pracovala na pozici stážistky v Poslanecké sněmovně, mu neustále unikala a zcela ignorovala jeho léty zdokonalené finty, což jej velice popuzovalo.

„Půjčím Vám ho velice rád, Moniko, ale je tu jeden nepatrný problém. Mám ho doma a zítra odjíždím na plánovanou čtrnáctidenní dovolenou na Maledivy, takže si ji pak můžete vyzvednout až koncem měsíce.“ Při plánované odmlce se napil kávy, a bez emocí pokračoval: „Nebo bychom pro knihu mohli zajet nyní. Spolu. Samozřejmě, pokud nemáte na práci něco neodkladného. Třeba rande?“

„Já...“

„A při té příležitosti Vám mohu ukázat i tu zasklenou mapu republiky z roku 1918, o které jsem Vám minule říkal.“

„Ale já dneska nemůžu,“ snažila se nepřiliš přesvědčivě vyřčenou nabídku odmítnout. Neskrývaný zájem vlivného politika jí do jisté míry imponoval. I spolužačka, se kterou Monika stáz v Poslanecké sněmovně absolvovala, jí tuto jeho pozornost otevřeně záviděla.

Do Prahy přijela Monika před třemi roky studovat vysokou školu z malého středočeského městečka. Poslední dva a půl roku si studium zkombinovala i s brigádou v knihkupectví, díky níž již nemusela bydlet na vysokoškolské koleji a mohla si platit s nepatrným příspěvím rodičů garsonku na sídlišti na periférii. Pravidelné kapesné dostávala od otce. Tajně. Luboš Žárovický svou jedinou dceru nade vše miloval a s jejím odchodem do hlavního města se špatně vyrovnával. Moničina matka, Blanka Žárovická, její stěhování uvítala, neboť ve své sobeckosti předpokládala, že bude opět ve středu zájmu svého muže, jako v počátku jejich vztahu.

„Ale no tak, Moniko, přeci mi nedáte košem. Tak zlá přeci nejste. Po tom všem, co jsem pro vás udělal, mi snad věnujete pár minut, abych se mohl pochlubit s mým vzácným úlovkem někomu, kdo tomu alespoň trochu rozumí. To víte, přátelé, které do svého mládeneckého bytu čas od času pozvu, většinou ani

neví, proč byl rok 1918 pro naši republiku tak významným. No tak, nenechte se přemlouvat! Uděláte mi tím velikou radost a já bych si ji po svém velice náročném týdnu opravdu zasloužil.“

Monika vyhodnotila situaci, kdy by si zašla do bytu poslance pro nabízenou unikátní knihu a podívala se při krátké zdvořilostní návštěvě na vzácnou historickou mapu, jako neopakovatelnou příležitost a neochotně přikývla. „Dobře. Ale můžu jen na chvíli.“

„Super. To jste mi udělala opravdu velikou radost. Pojdte, zavoláme si taxi a pak vám odvoz objednáme i ode mne, abyste se domů dostala v pořádku. Víím, jak blbě funguje naše hromadná doprava.“

„Račte prosím dál, Moniko, zouvat se nemusíte. Je to tu jen takový pánský kutloch na přespání, ale je v poměrně dobré lokalitě, takže si nestěžuju.“ Monika vešla do vkusně zařízené prostorné místnosti a se zájmem se rozhlédla. Na bílé rozměrné stěně byly rozmístěny zarámované historické mapy, dokumenty i fotografie v úhledné kompozici.

„To je nádhera,“ vydechla obdivně, prohlížejíc si jednotlivé exponáty.

Bernard ji chvíli pozoroval, berouc si ze zabudované vinotéky láhev archivního bílého vína a dvě skleničky, které po nalití přinesl k Monice, přičemž cestou zapnul CD s nevtíravou hudbou.

„Já ale opravdu musím jít. Nezlobte se.“

„Ale Moniko, ještě vám musím dovyprávět tu historiku z jednání s kolegou z Islandu. Na chvíličku se tu se mnou posadíte, ochutnáte moje nejlepší víno, které jsem otevřel pouze na vaši